

РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАВА НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Аніщенко М.А.

Запорізького державного медичного університету

Кафедра управління і економіки фармації, медичного та фармацевтичного правознавства

Мета дослідження – дослідити нормативно-правові акти (а також їх проекти), які регулюють суспільні відносини, що складаються під час реалізації права на медичну допомогу громадянами України, виявити проблемні питання регламентації вищевказаного права, окреслити шляхи та напрями вирішення вищезазначених проблем. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, статистичний та порівняльно-правовий методи, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Питання, що пов'язані із закріпленням та реалізацією права громадян України на медичну допомогу, регулюються Конституцією України, Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», Переліком платних послуг, які надаються в державних і комунальних закладах охорони здоров'я та вищих медичних навчальних закладах, затвердженим Постановою КМ України від 17.09.1996, Концепцією реформи фінансування системи охорони здоров'я, схваленою розпорядженням КМ України від 30.11.2016 № 1013-р та іншими нормативно-правовими актами. Розглянувши нормативно-правову базу щодо права на медичну допомогу, було виявлено ряд проблемних питань, які потрібно вирішити на законодавчому, або навіть конституційному рівні. Висновки. Конституція України передбачає, що медична допомога в державних і комунальних закладах охорони здоров'я надається безоплатно. Реформами, що планується, буде встановлено оплату за певні види медичної допомоги, що не відповідає Конституції. Крім того, поки що законодавчо не закріплено поняття «медична послуга».

НЕНАЛЕЖНЕ ВИКОНАННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ ТА НЕНАДАННЯ ДОПОМОГИ ХВОРОМУ МЕДИЧНИМ ПРАЦІВНИКОМ: ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗЛОЧИНІВ

Арана Санчез Д.М.

Науковий керівник: к.ю.н., ас. Аніщенко М.А.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра управління і економіки фармації, медичного та фармацевтичного правознавства

Мета дослідження – дослідити норми Кримінального кодексу України, що визначають кримінальну відповідальність за злочини, передбачені ст. ст. 139 та 140 Кримінального кодексу та скласти їх порівняльну характеристику. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, Єдиний державний реєстр судових рішень України, статистичний, порівняльно-правовий, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Суспільні відносини в сфері відповідальності за неналежне виконання професійних обов'язків медичним працівником та ненадання допомоги хворому медичним працівником регулюються Кримінальним кодексом України, Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», уніфікованими клінічними протоколами, затвердженими Міністерством охорони здоров'я України та іншими нормативними актами, а також локальними актами закладів охорони здоров'я. Дослідивши нормативну та емпіричну бази, було складено порівняльну характеристику двох вищезазначених злочинів. Висновки. Обидва злочини є наслідком невиконання медичним працівником своїх обов'язків, що передбачені правовими нормами; обидва злочини є злочинами або невеликої або середньої тяжкості; обидва злочини є умисними. Різниця між цими злочинами дуже тонка, і вона полягає у об'єктивній стороні. Об'єктивна сторона ст. 139 є вужчою, ніж у ст. 140, та обмежується лише ненаданням медичної допомоги.

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Барковський Б.Є.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Гамбург Л.С.

Класичний приватний університет

Кафедра теорії, історії держави і права та міжнародного права

Інституту права імені Володимира Сташиса

Мета дослідження – теоретико-правове визначення системи джерел забезпечення права людини на охорону здоров'я в Україні. Матеріали та методи – акти законодавства